

ÎN PARADIS

Studii biblice despre grădina Eden și Paradisul lui Dumnezeu

Autor: Hugo Bouter

Titlul original în limba olandeză: Onnaspeurlijke Rijkdom- Bijbelstudies over het Paradijs van God
Ediția 1/ 2004 - editat în limba germană de Daniel Verlag Lychener Strasse 7, Retzow - Germania
Traducere din limba germană: ION PETRU

„Cunosc un om în Hristos ..., care a fost răpit în al treilea cer ... și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu îi este îngăduit unui om să le rostească” (2 Corinteni 12,2-4)

Cuprins:

Introducere

1. Semnificația pomului vieții și a apei vieții în Biblie

Grădina Eden

Adevăratul pom al vieții este Hristos

Hristos și apa vie a Duhului

Apa vie este pentru oricine este însetat

2. Adunarea: Grădina desfătărilor lui Dumnezeu acum și în viitor

Paradisul lui Dumnezeu

Adunarea lui Dumnezeu

Templul și cetatea lui Dumnezeu

3. Cu Hristos în Paradis

Testamentul Domnului nostru

Astăzi vei fi cu mine în Paradis

4. Cu Pavel în Paradis

Un om în Hristos

Paradisul și al treilea cer

Răpit în trup sau fără trup

Patru lucruri care nu se pot spune (inexprimabile)

5. Cu Ioan în Paradis

Fericirea de a intra în cetatea sfântă

Consecința curățirii noastre

Pomul vieții în mijloc

Introducere

Adam și Eva au fost excluși din paradisul în care au fost așezați pe pământ. Un înger cu o sabie învâpăiată avea să păzească pentru totdeauna intrarea în grădină. O întoarcere a Omului căzut în păcat era imposibilă. Totuși Dumnezeu a dat în acest sens ceva mai bun căci ascultarea lui Hristos a avut urmări binefăcătoare în contrast cu neascultarea lui Adam. Lucrarea desăvârșită a lui Hristos pe crucea de la Golgota deschide intrarea unui alt, unui nou, unui ceresc Paradis. Paradisul lui Dumnezeu în cer!

În Noul Testament este vorba despre acest loc fericit numai în trei locuri. Sunt lucruri deosebit de importante care ne sunt relatate despre aceasta. Bogăția nespusă a Persoanei și lucrării lui Hristos este arătată în mod clar prin acestea:

În primul rând credincioșii care au murit sunt în prezența nemijlocită a Domnului și Mântuitorului lor. Ei sunt cu Hristos în Paradis așa cum El a promis deja tâlharului care a crezut în El: „*astăzi vei fi cu Mine în Paradis*” (Luca 23.43). De aceea apostolul Pavel spune că el dorește „*aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos căci ar fi cu mult mai bine*” (Filipeni 1.23). Hristos este acolo punctul central al acelor care aparțin Lui; Cel care împlinește totul în toți.

În al doilea rând sunt cei care au adormit în Hristos acolo în al treilea cer, care este cerul cerurilor, locul locuinței lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.2-5). Ei se găsesc în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu și aud cuvinte cerești inexprimabile pe care un om de pe pământ nu le poate rosti. Pavel vorbește aici ceva misterios despre el însuși ca despre (un om în Hristos), însă aceasta are o temelie. Hristos este acolo și aceasta pe principiul faptului că acesta este locul în care El i-a strâns în jurul Lui. El, ultimul Adam.

În al treilea rând, acest Paradis ceresc este așa cum scrie în Apocalipsa 2.7 ”Paradisul lui Dumnezeu”. Acesta nu este ca Paradisul de pe pământ amenajat de oameni. El poartă sau are caracterul desăvârșirii dumnezeiești și al absenței păcatului și a morții. Aici lipsește pomul cunoștinței binelui și răului de la care noi avem semnale ale conștiinței. Rămâne deci numai pomul vieții care este fără îndoială o imagine a lui Hristos care este inițiatorul și susținătorul noii vieți, a omului nou, a noii creații.

De aceea noi trebuie să călcăm pe urmele pașilor marelui apostol al neamurilor și să vestim bogăția de nespus a lui Hristos și înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.8-10). El ne-a deschis accesul din nou la Paradis și intrarea la Hristos “adevăratul pom al vieții”.

Gouda, primăvara anului 2003

1. SEMNIFICAȚIA POMULUI VIEȚII ȘI A APEI VIEȚII ÎN BIBLIE

“Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden.... Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului. Un râu ieșea din Eden și uda grădina și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe” (Geneza 2.8-10).

GRĂDINA EDENULUI

Undeva în țara celor două râuri între cele două râuri Eufrat și Tigru era așezată grădina în care Dumnezeu a așezat primul om pe care El îl făcuse. De cele mai multe ori noi vorbim despre “Paradis”. Acest cuvânt este de proveniență persană și are semnificația: “grădina plăcerii”. Cuvântul apare de câteva ori în Vechiul Testament, printre altele, în Cântarea Cântărilor 4.13. Aceste locuri au semnificație și pentru noi așa cum vom vedea în capitolul 2. În această broșură este vorba înainte de toate de semnificația spirituală și simbolică a râurilor Paradisului și a pomului vieții, deci nu are în intenție de a fi abordată semnificația literală, istorică a acestor lucruri. Grădina Edenului, cei doi pomi și șarpele care vorbește au fost fără îndoială lucruri adevărate perceptibile, însă ceea ce se vede este faptul că Biblia, această carte minunată începe cu Paradisul și se termină cu acesta. În ultima carte a Bibliei găsim – dacă am putea spune așa – replica la grădina Eden: un paradis ceresc, Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7).

În cartea Apocalipsa sunt redată atât paralele cât și replici sau antiteze cu privire la Geneza. În cartea Apocalipsa este exprimat nu paradisul oamenilor sau paradisul pentru om, ci Paradisul lui Dumnezeu. Este grădina plăcerii Lui și este un mare har că noi ca și copiii ai lui Dumnezeu avem permisiunea să fim părtași bucuriei Lui proprii. În Paradisul lui Dumnezeu nu mai poate pătrunde păcatul și nu mai există nici un loc pentru diavol și pentru moarte. Aceștia sunt vrăjmași învinși (1 Corinteni 15.26; Apocalipsa 21.4). Nici pomul cunoștinței binelui și răului nu mai apare aici. Compară Geneza 2.9, 3.3. cu Apocalipsa 2.7-22, 2.14. Acest lucru este demn de remarcat. Concluzia este că aici nu mai este posibilitatea de a păcătui, conștiința nu ne mai poate deci condamna. Ca poziție așa este pentru noi ca și creștini; prin lucrarea desăvârșită a lui Hristos noi suntem curățați în conștiință de ceea ce este rău și anume de o conștiință rea (Evrei 10.22). În Hristos este poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, căci în Domnul cel glorificat noi suntem curați în chip desăvârșit. Compară cu Efeseni 1.4-6. Știm însă foarte bine că în practică este cu totul altfel și anume că un credincios după întoarcerea lui la Dumnezeu încă mai păcătuiește și conștiința lui îl acuză. Atunci este necesară recunoașterea vinei și a păcatului pentru o reabilitare în părtășia practică cu Dumnezeu, în Paradisul lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu se va mai întâmpla niciodată.

ADEVĂRATUL POM AL VIEȚII ESTE HRISTOS

Descrierea grădinii Eden începe cu pomii pe care Domnul Dumnezeu i-a lăsat să crească din pământ (Geneza 2.9). Pomul vieții în mijlocul grădinii este amintit în mod deosebit la fel ca și pomul cunoștinței binelui și răului. Apoi urmează câteva relatări despre râurile din Paradis (Geneza 2.10). Chiar în grădină era un râu pentru ca să o ude și să o facă rodnică. El se împărțea acolo în patru râuri. Și aceste patru râuri aduceau rodnicia în toată lumea cunoscută atunci. Din grădină curgea un râu de apă vie în țările dimprejur. Probabil nu este întâmplător că pomul vieții este amintit în Geneza capitolul 2 ca primul, și apoi apa vieții. În mod logic,

ca argument, ordinea este inversă: fără apă, în nici un caz nu poate fi vorba de creșterea pomului. Amândouă aceste lucruri, amândouă aceste binecuvântări aparțin în creație și, în mod cert nu se pot primi unul fără altul. Dar accentul este pus aici în mod vizibil pe pomul vieții, ca o imagine a lui Hristos. El era adevărata dreptate: Omul care era binecuvântat pe drept pentru că încrederea Lui a acordat-o în mod desăvârșit lui Dumnezeu (Psalmul 1.3; Ieremia 17.78), era ca un pom sădit lângă izvoarele de apă care-și aduce rodul la vremea potrivită.

Hristos a murit datorită păcatelor noastre și a fost înviat pentru neprihănirea noastră (Romani 4.25). Ca Domn înălțat, El a trimis din cer pe Duhul Sfânt aici pe pământ. Duhul nu putea veni înainte ca Domnul Isus să fie glorificat (Ioan 7.39).

HRISTOS ȘI APA VIE A DUHULUI

Hristos și Duhul aparțin unul altuia și nu sunt despărțiți unul de altul precum aparțin unul de altul pomul vieții și apa vieții. Dar accentul cade în Scriptură înainte de toate pe Persoana lui Hristos (Om adevărat și Dumnezeu adevărat) și pe lucrarea pe care El a desăvârșit-o aici pe pământ. Acesta este fundamentul turnării Duhului Sfânt care a venit să glorifice pe Hristos (Ioan 16.14).

Duhul este ca o ploaie blândă, ca un râu al apei vieții venit pe pământ. Apa este o imagine biblică cunoscută a Duhului. Isaia spusese deja despre aceasta: *“Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă”* (Isaia 44.3-4).

În Apocalipsa 22 este mai întâi vorba de râul apei vieții care iese din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Abia apoi citim despre pomul vieții: acesta nu este numai pe cele două laturi ale râului, ci și în mijlocul străzii care traversează Noul Ierusalim. Originea râului este însă tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Acesta este Domnul care a murit și a înviat (compară Apocalipsa 5). Lucrarea lui Hristos are semnificația aici așadar ca o fundamentare a torentului de binecuvântare. Râul vine de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Duhul vine de la Tatăl și de la Fiul care a fost aici pe pământ Mielul lui Dumnezeu (Ioan 14.16; 15.26; 16.7).

În Apocalipsa 2.7 se spune *“pomul vieții care este în Paradisul lui Dumnezeu”*. Hristos Însuși promite în acest verset celui care va învinge în adunarea din Efes că îi va da să mănânce din acest pom. Aici lipsește așadar o descriere a râului. Accentul cade pe pomul vieții. Învingătorii vor fi cu Domnul în glorie și vor fi “hrăniți” de El. El ne-a dăruit deja viața eternă, noi o posedăm în El, dar apoi El va fi însăși moștenirea noastră și ne vom putea desfăta cu El sau Îl vom putea savura în toată libertatea. El este centrul tuturor căilor de cârmuire ale lui Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 5.6), este punctul central al Paradisului lui Dumnezeu. Intrarea la El nu ne-o poate opri nimeni. Nu mai există nici un heruvim cu sabie învăpăiată care să păzească intrarea. A fi cu Hristos, a fi cu El în Paradis este mult mai bine (Filipeni 1.23).

Așa a promis Mântuitorul Însuși și răufăcătorului care a fost crucificat cu El: *“Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Paradis”* (Luca 23.43). Savurarea în libertate din pomul vieții urma să fie în aceeași zi partea lui în grădina cerului. Așa va fi pentru totdeauna la Domnul!

Credința în Hristosul crucificat a făcut intrare liberă pentru acest om sau a dat intrare liberă acestui om și aceasta este valabil pentru oricine își pune încrederea în Domnul Isus Hristos. Curățirea de păcate și de vinovăție și îmbrăcarea cu hainele mântuirii deschid intrarea spre Paradisul lui Dumnezeu așa că avem dreptul de a savura etern din pomul vieții: *“Ferice de cei ce-și spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!”* (Apocalipsa 22.14).

APA VIEȚII ESTE PENTRU ORICINE ESTE ÎNSETAT

Acum încă ceva referitor la apa vieții. Din Geneza capitolul 2 reiese că râul din Paradis nu uda numai grădina, ci ea furniza și apa lumii de atunci. *„Râul acesta se împărțea și se făcea patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș.*

Numele celui de al treilea este Hidechel: el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.” (Geneza 2.10-14). Râul de apă vie era un izvor de înviore pentru tot pământul.

Așa este și în sens spiritual. Apa vieții nu este numai pentru folosul nostru personal ca și credincioși, ci ea curge și afară oferind binecuvântare în jur. Nu este numai în noi înșine un izvor de apă care curge în viața eternă, ci râul de apă vie curge și dinăuntrul nostru spre afară (Ioan 4.14; 7.34). Este suficientă apă la îndemână pentru ca să o oferim unei lumi însetate. Oferta harului lui Dumnezeu este universală.

În Apocalipsa capitolul 22 găsim de aceea și o invitație care se adresează în acest sens celor cărora le este sete. Ioan scrie: “*Celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată*” (Apocalipsa 22.17). Râul cu apa vieții nu curge numai în cetate, în Noul Ierusalim, pentru a putea adăpa pe locuitori; râul binecuvântării ajunge mai departe și este la dispoziția și a aceluia care sunt afară. Mântuirea în Hristos se primește fără plată. Toți cei însetați pot să vină la ape și să bea (Isaia 55.1).

Cele patru râuri cuprind așadar întreaga lume. Ele sunt râuri mari și repezi. Apele năvălesc și vuiesc. Lucrul acesta îl semnifică numele celor trei râuri: Pison înseamnă curent, Ghihon înseamnă cel care vuiește și Tigru (sau Hidechel) înseamnă iute ca săgeata. Numele Eufrat înseamnă posibil “apă rodnică”. Această denumire este foarte potrivită deoarece apa aduce viață și rodnicie. Urmarea este că din pământ iese iarbă proaspătă, apoi plantele cresc, ele produc sămânță și pomi fructiferi (Geneza 1.11-12).

Când am devenit copii ai lui Dumnezeu și suntem plantați în grădina lui Dumnezeu, noi trebuie să purtăm roade pentru El (Romani 7.4). Când am “mâncat” din pomul vieții, Acesta este Însuși Hristos; am primit prin El viață eternă. Apoi noi putem și crește în credință și, în sens spiritual, devenim pomi fructiferi care sunt plantați la izvoare de apă sau la pâraie de apă. Apa vieții este, după cum s-a spus, o imagine a Duhului de viață care locuiește în fiecare credincios adevărat. Duhul ne potolește setea și nu numai atât, ci El ne face să aducem roade, roade pentru Dumnezeu și pentru cei din jurul nostru, pentru semenii noștri. Rода Duhului este, după Noul Testament, de nouă feluri: “*dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor*” (Galateni 5.22).

2. ADUNAREA: GRĂDINA PLĂCERII LUI DUMNEZEU ACUM ȘI ÎN VIITOR

“Ești o grădină închisă soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită. Odraslele tale sunt o grădină de rodii cu cele mai alese roade: mălini negri și nard, nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă și aloe cu cele mai alese miresme” (Cântarea Cântărilor 4.12-14).

Paradisul lui Dumnezeu

Grădina Edenului era grădina plăcerii lui Dumnezeu dar prin căderea în păcat, Paradisul de pe pământ s-a pierdut curând. Acum însă există un Paradis nou, unul ceresc, unde credincioșii care au adormit sunt deja la Hristos. Hristos a promis răufăcătorului care era răstignit cu El “astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23.43). Cei adormiți în Domnul aud acolo cuvintele care nu se pot exprima ale apostolului Pavel, pe care unui om nu îi este îngăduit să le spună pe pământ (2 Corinteni 12.4). Acest Paradis ceresc este numit în ultima carte a Bibliei cu expresia Paradisul lui Dumnezeu. Păcatul și căderea primului om cu urmările ei corespunzătoare sunt definitiv îndepărtate. Cine învinge în lupta de pe pământ în puterea lui Dumnezeu are permisiunea pentru totdeauna să mănânce din pomul vieții în Paradisul lui Dumnezeu (Apocalipsa 2.7). Pomul vieții este Hristos Însuși. El se numește pe Sine “lemnul verde” (Luca 23.31). El a fost comparat cu “un pom sădit lângă izvoarele de apă care își aduce roadele la vremea lui” (Ps. 1.3). A mânca din acest pom al vieții înseamnă a te hrăni cu Persoana Lui, a face parte din viața Lui.

În această imagine este exprimată deplina noastră dependență de El. Aici este vorba de fapt de binecuvântarea spirituală care este privilegiul oricărui credincios adevărat. Prin credință noi putem deja acum să ne hrănim din El și să avem partea de viața Lui, de viața eternă. Așa va fi și în cer, însă acolo în toată plinătatea. În Paradisul lui Dumnezeu, unde păcatul și moartea sunt îndepărtate pentru totdeauna, Hristos dă alor Săi să mănânce “din pomul vieții”.

Acest Paradis al lui Dumnezeu se va coborî curând din cer în înfățișarea Noului Ierusalim, centrul guvernării lui Dumnezeu, și pomul și apa vieții vor fi în împărăția păcii spre binele omenirii. Frunzele pomilor vor sluji la vindecarea națiunilor (Apocalipsa 22.2). A mânca din roadele pomului este un lucru rezervat numai sfinților cerului, locuitorilor cetății (compară cu Apocalipsa 2.7; 22.14).

ADUNAREA LUI DUMNEZEU

Există însă și o altă aplicație¹ actuală. Este vorba deci cu mult mai mult decât trecutul îndepărtat (din Geneza) și posibil un foarte apropiat viitor (din Apocalipsa). Adunarea Dumnezeului celui viu este în acest timp grădina plăcerii lui Dumnezeu pe pământ chiar dacă, din păcate, acest lucru nu este totdeauna vizibil, corespunzător gândurilor lui Dumnezeu. Adunarea “este o grădină închisă” și un “izvor sigilat” pentru El și pentru Domnul Isus. Aceste două imagini vorbesc despre separarea completă de ce este rău și de predarea în mâna Mirelui ceresc sau de predarea Mirelui ceresc.

---

¹ Aici este vorba de o aplicație practică a cărții Cântarea Cântărilor. Mulți cercetători ai Cuvântului accentuează pe drept că mireasa în Vechiul Testament este poporul Israel. Pe muntele Sinai s-a făcut un legământ de căsătorie și drumul prin pustie s-a desfășurat în timpul logodnei (Ieremia 2.2.). Adunarea este totuși mireasa lui Hristos și credincioșii în mod individual cunosc în acest fel legătura dragostei cu El.

Aceasta ne aduce ceea ce găsim în Cântarea Cântărilor 4.12, despre care am arătat deja mai înainte. Mirele spune acolo miresei: *“Ești o grădină închisă soro, mireaso, un izvor închis, o fântână pecetluită. Odraslele tale sunt o grădină de rodii cu cele mai alese roade, mălini negri și nard, nard și șofran, trestie mirositoare și scorțișoară cu tot felul de tufari de tămâie, smirnă și aloe cu cele mai alese mireme”* (Cântarea Cântărilor 4.12-14).

Există așadar numeroase roade și lucruri scumpe pe care mirele le găsește mai înainte la mireasa lui. Așa este și cu Adunarea care este subiectul bucuriei Domnului. Posesorul ei ceresc găsește bucuria Lui în ea. Hristos găsește în “grădina desfătării” înviore pentru că El vede acolo tot felul de fructe nobile precum rodia (despre care în Biblie este scris în legătură cu slujba preoțească și cu Locul Preasfânt). Roada Duhului este aceea care este prezentă, dar există chiar și condimente deosebite precum și tămâie plăcut mirositoare: nard și șofran, trestie mirositoare, scorțișoară, aloe și smirnă. Aceste condimente înainte de toate nardul, vorbesc despre închinare sau adorare, iar tămâia despre jertfa spirituală pe care noi cei credincioși trebuie s-o aducem (Psalmul 141.2; Ioan 12.3; Apocalipsa 8.3).

Așa cunoștea și primul paradis în orice caz țara Havila unde curgea râul Pison încă alte bogății decât apa și roadele pomului. Acolo exista aur de bună calitate și pietre nobile, precum piatra de onix. În afară de aceasta, acolo exista un lemn bine mirositor, bedelionul (Geneza 2.12).

Aurul și pietrele nobile vorbesc despre gloria dumnezeiască, despre maiestate și splendoare. Găsim acestea și în Noul Ierusalim din nou (Apocalipsa 21.18-21): Cetatea are gloria lui Dumnezeu pentru că El Și-a așezat gloria peste cetate. Adunarea glorificată este împodobită cu gloria Domnului și Mirelui ei.

Lemnul de balsam bine mirositor vorbește despre tămâierea sfântă care se ridică în mijlocul celor răscumpărați spre onoarea lui Dumnezeu și a Mielului (compară cu Apocalipsa 5.8; 8.3). Adorarea noastră Îi aparține Lui și numai Lui singur până în eternitate.

TEMPLUL ȘI CETATEA LUI DUMNEZEU

Cine are permisiunea să intre în acest Paradis sau cine poate intra în acest Paradis? În Apocalipsa capitolele 2 și 3 se vorbește despre credincioșii care dovedesc credincioșie de data aceasta ca “învingători”. Din fericire, există în mijlocul adunării în decădere, totdeauna oameni care au o ureche deschisă pentru glasul Duhului Sfânt.

Scrisorile către primele trei adunări se încheie cu o promisiune a binecuvântării pentru această “rămășiță”, dar către ultimele patru adunări se vorbește mai întâi învingătorilor și apoi urmează refrenul: *“Cine are urechi de auzit să audă ce spune bisericilor Duhul”*. Aceasta ne arată că de la Tiatira nu mai este posibilă nici o reabilitare pentru adunare în general. Duhul Sfânt este așteptat numai de învingători.

Prima adunare, cea din Efes, reprezintă poziția generală a adunării lui Dumnezeu. Caracterul în care se prezintă El Însuși aici este de asemenea general. El are putere asupra stelelor și umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur. Promisiunea făcută învingătorilor este binecuvântarea generală a credincioșilor sau binecuvântarea creștină generală *“Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu”* (Apocalipsa 2.7).

A avea parte de Persoana lui Hristos, lucrul acesta ne conduce la identificarea cu El și cu viitorul Lui minunat sau strălucit. Aceasta se descrie în mod deosebit în scrisoarea către Filadelfia. Filadelfia nu primește nici un fel de reproș din partea Domnului. Această adunare este separată de nedreptățile din casa lui Dumnezeu. Ea este pentru Hristos, cea care ascultă, este în adevăr și ascultare față de Cuvântul Lui și credincioasă Numelui Său. Pe această temelie ea dă expresie adevărului despre Adunare după cum este scris.

Filadelfia posedă de fapt numai o putere mică, dar curând valoarea credincioșiei ei devine vizibilă. Când Adunarea apare cu Hristos în glorie ea are în aceasta un loc statornic precum stâlpii Iachin și Boaz în templu. Ce aduce ea în slăbiciune acum ca expresie, atunci se va vedea în desăvârșire. Această rămășiță învingătoare are parte de gloria Domnului și participă la templul și cetatea lui Dumnezeu care va coborî din cer (Apocalipsa 3.10-12).

Filadelfia dă deja acum expresie gândurilor lui Dumnezeu ca și o rămășiță credincioasă cu privire la Adunare și așteaptă timpul când toate aceste planuri și gânduri vor fi împlinite. Ea se ține strâns nu numai de

“planul” privind Adunarea așa cum este arătat din Cuvânt, ci este și conștientă că aceste lucruri se vor împlini în curând într-un mod minunat: ea așteaptă Paradisul lui Dumnezeu, așteaptă Noul Ierusalim.

Există așadar o relație strânsă între Filadelfia și Adunarea cum se va descoperi curând în glorie. Acest lucru este redat clar în promisiunile care se fac celui ce va învinge: *“Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el; voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu și Numele Meu cel nou”* (Apocalipsa 3.12). Acești credincioși, în mod vizibil slabi, sunt așadar un exemplu pentru puterea templului lui Dumnezeu și prin aceasta cetățeni recunoscuți ai cetății cerești având ca nume numele glorios al lui Dumnezeu, Hristos și Noul Ierusalim. Acest lucru vorbește despre recunoașterea legăturii și a unității. Viitorul nostru este în cetatea cerească care are gloria lui Dumnezeu și care va ilumina pământul cu strălucirea Lui.

În Apocalipsa 21 și 22 această temă este extinsă și acolo vedem din nou unitatea strânsă care este în primul rând între Dumnezeu și Hristos și pe de altă parte a Adunării glorificate. Starea ei în Paradis și binecuvântările ei se datorează prezenței pomului și a apei vieții care sunt aici descrise lămurit (Apocalipsa 21.6; 22.1-2;14.19).

3. CU HRISTOS ÎN PARADIS

“Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: nu ești Tu Hristosul; mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi. Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: nu te temi tu de Dumnezeu, tu care ești sub aceeași osândă. Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre, dar Omul acesta n-a făcut nici un rău. Și a zis lui Isus: Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta. Isus a răspuns: Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23.39-43).

Testamentul Domnului nostru

Așa cum reiese din Evanghelie, Domnul Isus Hristos a strigat de șapte ori în timp ce atârna pe cruce. Trei din aceste cuvinte de pe cruce au fost rostite înaintea celor trei ore de întuneric și trei după acestea în timpul celor trei ore de întuneric. Aproape de sfârșitul lor auzim numai un cuvânt și anume strigătul inimii din Psalmul 22: *“Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”* (Matei 27.46; Marcu 15.34). Cu aceasta Domnul dă expresie suferințelor pe care le îndură pe nedrept și anume părăsirea de Dumnezeu datorită păcatelor noastre care au fost puse deasupra Lui.

Într-un sens precis aceste șapte cuvinte exprimă ultimele dorințe, respectiv testamentul spiritual al Mântuitorului care murea. Primele trei cuvinte de pe cruce formează o mărturie deosebită a valorii și a puterii lucrării lui Hristos. Putem auzi deja aici ce vor însemna urmările suferințelor de pe cruce. Vedem în aceasta bogățiile spirituale pe care El pe baza lucrării Sale desăvârșite ni le-a lăsat. Aici este vorba de trei binecuvântări care au fost dăruite prin moartea Lui: 1. Iertarea păcatelor corespunzător rugăciunii Domnului către Tatăl în Luca 23.34; 2. Un loc în Paradis corespunzător promisiunii din Luca 23.43; 3. Un loc al dragostei care îngrijește în mijlocul “familiei” lui Dumnezeu aici pe pământ așa cum reiese din Ioan 19.26-27.

În aceste ultime lucruri pe care Mântuitorul le pune la dispoziție sunt așadar cuprinse bunurile spirituale pe care le primesc ai Lui prin moartea Sa. El este Cel care lasă moștenire și se îngrijește pentru trecut, prezent și viitor. Astfel vedem într-o altfel de ordine: 1. În ce privește trecutul: păcatele noastre sunt spălate prin sângele Său scump. Noi avem iertarea păcatelor; 2. În ceea ce privește prezentul: El ne dăruiește un loc de refugiu sau de adăpost în mijlocul familiei copiilor lui Dumnezeu; 3. În ceea ce privește viitorul: Paradisul lui Dumnezeu în cer este deschis. Ce am putea cere mai mult?

Astăzi vei fi cu Mine în Paradis

Acum despre al doilea cuvânt de pe cruce care cuprinde promisiunea unui loc în Paradisul ceresc: *“Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în rai”*. Domnul vorbește cu autoritate dumnezeiască. Cuvântul “adevărat” înseamnă “Amin”. Nu este posibilă nici o îndoială privind împlinirea acestei promisiuni. Deși Domnul Isus era crucificat în slăbiciune, El trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Ceea ce promite, El și adevărește.

Din acest verset reies patru concluzii:

1. Nu este necesar un timp intermediar (de purificare și curățire) înainte ca cel credincios să ajungă în fericire. Domnul Isus spune tâlharului că el chiar azi va fi cu El în rai. Mai departe, în ceea ce privește somnul morții doar trupul se va odihni în mormânt până la înviere. Aceasta contrazice în mod indirect învățătura despre somnul sufletului care susține că cei sfinți care au murit se găsesc într-un fel de “stare de somn” până la înviere.

2. Dimpotrivă, cei care au adormit în Hristos se găsesc deja acum în prezența nemijlocită a Lui și sunt conștienți de lucrul acesta “*astăzi vei fi cu Mine în Paradis*”. Așa sună promisiunea Domnului pentru tâlharul care a crezut în El. Acest om aștepta împărăția mesianică; el credea că Domnul era Împăratul iudeilor și că El, la timpul hotărât de Dumnezeu, va lua în primire împărăția Sa: o împărăție în care și sfinții înviați vor avea un loc. De aceea el spera că i se va permite să aibă privilegiul și favoarea Regelui sau Împăratului și totuși, iată, a venit ceva mult mai bun: un loc în Paradisul lui Dumnezeu unde putea să se găsească deja în prezența nemijlocită cu Domnul la masă.

3. În Luca 16 acest loc este denumit “sânul lui Avraam” însă acest lucru era pe când lucrarea Domnului Isus nu fusese încă desăvârșită sau împlinită. După ce El a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu, Avraam, tatăl celor credincioși nu mai este în centrul atenției. La Hristos și cu Hristos este acum cea mai bună parte. Acest lucru este valabil nu numai pentru starea de tranziție. Așadar pentru timpul dintre moarte și înviere. Pentru învierea celor adormiți și transformarea credincioșilor care trăiesc pe pământ până la răpirea Adunării – este valabilă această promisiune: “*Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul*” (1 Tesaloniceni 4.17).

4. Acest loc se numește “Paradisul” ca o replică a locului cersesc a grădinii Edenului. Hristos este acolo adevăratul pom al vieții și Duhul Sfânt este izvorul de apă vie. Setea și foamea inimii sunt satisfăcute în orice privință. Cei adormiți în Domnul sunt așadar deja acum în mod inexprimabil fericiți.

4. CU PAVEL ÎN PARADIS

“E nevoie să mă laud măcar că nu este de folos. Voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului. Cunoscut un om în Hristos care acum patru spre zece ani a fost răpit până la al treilea cer (dacă a fost răpit nu știu; dacă a fost în trup nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească. Cu un astfel de om mă voi lăuda, dar întrucât mă privește pe mine însumi nu mă voi lăuda decât cu slăbiciunile mele” (2 Corinteni 12.1-5).

Un om în Hristos

Deoarece învățători rătăciți și apostoli falși aveau acces în Corint, Pavel vedea că este necesar să aibă o poziție față de ei și să aibă relații cu ei. Acești lucrători înșelători se laudau “după fire”, aceasta înseamnă că ei mergeau sau se orientau după originea lor, după cinstea lor, după felul în care arătau ca și oameni *firești*. Pavel nu voia totuși să se laude. Pavel nu voia însă să se laude cu el însuși, ci numai cu un “om în Hristos”.

La ce se referă acest lucru? Când cineva este unit cu Hristos prin credință, Dumnezeu nu mai îl vede în starea lui firească ca și copil al lui Adam. Așadar cineva este “în Hristos” – aceasta înseamnă că el este strâns legat cu El, este unit cu El. El stă înaintea feței lui Dumnezeu pe o *nouă* temelie în teritoriul învierii și al Duhului de viață în Domnul Isus Hristos (Romani 8.12). Așa este cel care este “în Hristos” – o nouă creație – și acesta este singurul lucru pe care apostolul îl considera necesar (2 Corinteni 5.16-17; Galateni 6.12-16).

Atunci când cineva se laudă ca fiind un “om în Hristos” – nu este așadar vorba de el însuși; sau atunci când ne laudăm cu o persoană ca un “om în Hristos” – nu este așadar vorba de noi înșine, de propria noastră onoare sau cinste, sau de starea noastră proprie, pentru că acestea dispar toate în lumina cunoștinței lui Hristos care întrece orice lucru (Filipeni 3.8). Așadar nu este vorba de o experiență spectaculoasă pe care o facem (o “înălțare la cer” sau chiar corespunzător acesteia o “coborâre în iad”), aceasta ieșind din contextul Bibliei. În Apocalipsa aceasta este complet nesemnificativ și chiar aceste lucruri complet nesemnificative, ele fiind chiar lucruri care conduc la rătăcire.

“Un om în Hristos” datorează totul lui *Hristos*: moartea Lui, învierea Lui și înălțarea Lui la cer. Pe aceasta trebuie pus tot accentul. Aceasta caracterizează poziția noastră ca și credincioși. Noi suntem răstigniți cu Hristos și îngropați cu Hristos și înviați cu El, chiar mutați în locurile cerești. “Un om în Hristos” este desăvârșit în El, așezat înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 1.4; 6.2-6). Nu este locul omului firesc, a copiilor oamenilor căzuți. Este locul tuturor care sunt *în Hristos*, care s-au făcut una cu El. În principiu aceasta este deja compoziția oricărui credincios adevărat ca un “om în Hristos”. Curând însă gloria poziției va fi descoperită. “*De asemenea și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu*” (Romani 18-19). Noi deducem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu de oameni ai cerului prin faptul că suntem uniți cu Domnul Isus: “*căci cum este Cel ceresc așa sunt și cei cerești*” (1 Corinteni 15.48). La reîntoarcerea lui Hristos aceasta se va vedea în glorie și în ceea ce privește trupul nostru: așa cum noi am purtat imaginea primului om – al lui Adam – cel material, cel pământesc, așa vom purta imaginea ultimului Adam, a Omului glorificat în cer (1 Corinteni 15.49).

La Pavel este într-adevăr vorba de “vedenii și descoperiri” (2 Corinteni 12.1) pe care el ca și “un om în Hristos” le-a experimentat. Nu erau imaginații sau invenții omenești și mă gândesc că există și o legătură cu viziunea chemării apostolului cum găsim în cartea Faptele Apostolilor (cap. 9.22-26). Când Pavel a fost luminat de lumina din cer a priceput pentru întâia oară că Isus pe care el Îl prigonea este Capul din cer cu care erau uniți toți cei care Îi aparțineau aici pe pământ. Hristos trăiește în mădularele Sale de pe pământ și invers:

ei sunt uniți cu Capul lor în cer. Hristos în noi și noi în Hristos: aceasta este taina Adunării a cărei administrație o primise Pavel.

Paradisul și al treilea cer

Pavel – el însuși – nu se lăuda cu descoperirile pe care le primise în contradicție cu publicitatea care se face în timpul nostru. El vorbește foarte rar despre acestea. Trecuseră deja patrusprezece ani de când fusese răpit în al treilea cer (o perioadă de timp remarcată și în Galateni 2.1).

Apostolul dădea cinste lui Hristos Căruia I se cuvine toată cinstea. El – Pavel – se numește pe sine însuși “un om în Hristos”. Urmare a lucrării lui Hristos sunt uniți toți credincioșii adevărați cu El cu Domnul Isus în cer. Capul ceresc reprezintă sau coordonează mădularele Lui. Unde este El, Domnul Isus, suntem și noi înaintea Feței lui Dumnezeu. Ca și “oameni în Hristos” suntem binecuvântați și suntem plăcuți în Domnul Isus Preaiubitul. De aceea locul tuturor credincioșilor adevărați este în al treilea cer și aceasta se va aduce la îndeplinire curând devenind o realitate deplină când Adunarea va fi ridicată.

Al treilea cer este “cerul cerurilor” (Psalmul 148.4). Acesta este locul locuirii nemijlocite a lui Dumnezeu. Putem gândi la încorporarea templului și a cortului: după curtea din față și locul sfânt urmează locul prea sfânt sau “sfânta sfintelor”. Acesta era locul unde Dumnezeu era pe tron și unde în ziua cea mare a împăcării în sângele jertfei pentru păcat care era adusă de marele preot în locul sfânt înfăptuia împăcarea (Levitic 16; Evrei 13.11).

Făcând legătura, Pavel spune că el a fost răpit și în Paradis (2 Corinteni 12.3-4). Eu nu cred că este vorba de cu totul alt loc decât al treilea cer referitor la Paradis despre care el a vorbit întâi. Presupunem că este o parte a celui de al treilea cer sau o parte a cerului al treilea. Este vorba de aceeași persoană (un om în Hristos), și Pavel repetă în final că el nu știe dacă lucrurile s-au petrecut în trup sau în afara trupului. Paradisul (un spațiu înconjurat cu un zid, o grădină a desfătărilor) cuprinde savoarea și binecuvântările care sunt în acest loc. Această grădină cerească este plină de gloria lui Dumnezeu. După aceasta, Pavel face referire la “cuvinte inexprimabile” care se aud acolo. Asupra semnificației lor vom fi încunoștințați imediat.

Răpit în trup sau în afara trupului

Pavel a fost răpit în al treilea cer. Aceasta constituie o experiență care s-a petrecut instantaneu (compară cu Matei 11.12; Ioan 10.12, 28.29; Faptele Apostolilor 8.39; 23.10; 1 Tesaloniceni 4.17; Iuda 23; Apocalipsa 12.5). Această răpire poate fi o răpire a simțului, un extaz al duhului (compară Faptele Apostolilor 22.17 și 2 Corinteni 5.13), dar poate să fie și în realitate “în trup”. Istoria evanghelistului Filip confirmă că această ultimă prezumție nu era imposibilă căci Duhul Domnului l-a luat și l-a răpit astfel că famenul etiopian nu l-a mai văzut (Faptele Apostolilor 8.39).

Aceasta este important pentru subiectul nostru pentru că noi ca și credincioși vom fi curând luați împreună dintr-odată de pe pământ și vom merge cu Domnul în văzduh. Aceasta nu este un extaz al duhului. Acest lucru va fi “în trup”: și anume în trupul transformat al vieții până la sosirea Domnului, respectiv în trupul înviat de Domnul Isus, trupul celor adormiți. Aceasta are loc după cuvintele apostolului din 1 Tesaloniceni 4.15-17 la răpirea Adunării. Credincioșii vor fi luați de pe pământ la răpire în mod neașteptat. Unele traduceri nu vorbesc despre “luare” ci despre “răpire” a Adunării (în engleză “rapture”, în olandeză “wegvoering”, spaniolă “arrebamiento”).

Pavel spune de două ori că el într-adevăr nu știe dacă ceea ce s-a petrecut s-a petrecut în trup sau în afara trupului “Dumnezeu știe” (2 Corinteni 12.2-3). Aceasta Îi era cunoscut numai lui Dumnezeu. Despre Ioan se spune de fapt în ultima carte a Bibliei de câteva ori că el era “în duh” sau entuziasmat în duh (Apocalipsa 1.10; 4.2; 17.3; 21.10). Aceasta a avut loc așadar evident în afara trupului deși tot ceea ce el vedea și auzea după de a fost “ridicat” în cer (Apocalipsa 4.1) el a putut sesiza foarte exact.

Însă Pavel a fost luat și ridicat dintr-odată de pe pământ și aceasta atât de instantaneu încât nu a putut constata dacă a fost un entuziasm al duhului sau o realitate (compară și Apocalipsa 12.9). Așadar ambele variante puteau fi adevărate și, privite biblic, ambele reale, căci credincioșii care au adormit sunt deja acum

“în afara trupului” cu Hristos în Paradis însă curând ei vor fi luați în casa Tatălui și împreună cu ei și noi cei care suntem în viață la sosirea Domnului și aceasta în realitate “în trup” și anume duși în al treilea cer în casa Tatălui; și așa vom fi acolo totdeauna cu Domnul!

Patru lucruri inexprimabile

Atunci ni se va permite și nouă – cine știe cât de curând – să fim martori ai cuvintelor inexprimabile care se aud acolo. Pavel nu amintește de către cine se exprimă aceste cuvinte: de sfinții din cer, de îngeri sau de Dumnezeu Însuși. Aceasta ne rămâne ascuns. În ultima carte a Bibliei asistăm la numeroase comunicări și descoperiri profetice prin personajele din cer. În mod clar acolo nu este vorba doar de o categorie de “cuvinte inexprimabile”. Ioan a trebuit să pecetluiască numai ce vorbeau cele șapte tunete (Apocalipsa 10.4). La fel de puțin putem să acceptăm că Pavel nu ar fi înțeles aceste “cuvinte inexprimabile”. Dimpotrivă erau “extraordinare” sau “nemaipomenite” descoperiri pe care le-a înțeles (2 Corinteni 12.17). Le-a înțeles, altfel n-ar fi necesar să i se pună un țepuș în carne și de fapt nu ar fi fost pericolul ca el să se mândrească și să se autosupraaprecieze.

Poate trebuie să gândim la numeroase descoperiri pe care Pavel le-a primit cu privire la adevărurile despre Hristos și despre Adunare, taine cu privire la viitorul precum și la reabilitarea poporului Israel, cu privire la răpirea Adunării și altele. Foarte multe din acestea sunt cuprinse în epistolele lui. Caracterul lor inexprimabil are legătură cu felul ceresc, dumnezeiesc al acestor taine așa cum se va experimenta în Paradis. Totuși nu a fost permis niciunui om de pe pământ să rostească aceste experiențe cerești. Duhul Sfânt a comunicat acestea lui Pavel și celorlalți apostoli deja aici pe pământ în adevărul cu totul dumnezeiesc (Ioan 16.13).

Nu este așadar nici o îndoială că apostolul a luat cunoștință într-adevăr de aceste descoperiri cerești pe care noi le vom cunoaște în curând în totalitate (1 Corinteni 13.12). În timp ce el era în al treilea cer, savurarea acestor lucruri nu însemna pentru el nici o problemă. Însă de îndată ce el a fost din nou pe pământ, pentru el era necesar un țepuș în trupul lui (este posibil să fie vorba despre o suferință sau o durere a ochilor; Galateni 4.13-15) pentru ca el să nu se mândrească datorită cunoașterii acestor descoperiri extraordinare. Pavel era pe pământ; nici el nu era desăvârșit.

Credincioșii adormiți savurează însă deja în Paradis aceste lucruri minunate cerești. Fericirea în starea de tranziție nu se deosebește în felul ei de starea care așteaptă pe cei credincioși în eternitate pentru că Domnul Isus Hristos este nemijlocit cu cei care au adormit în Hristos (Filipeni 1.23) și lucrul acesta aduce fericirea. Scriptura nu face nici o deosebire în ceea ce privește starea de tranziție și starea eternă și această deosebire nu se face nici cu privire la cei necredincioși: seriozitatea și caracterul chinurilor din iad și a iazului de foc sunt de aceeași măsură.

Aici pe pământ totuși ne bucurăm deja “în Hristos” cu o bucurie negrăită și strălucită (1 Petru 1.8). Această bucurie cerească nu se poate cuprinde în cuvinte dar noi vedem strălucirea ei între altele pe fața lui Ștefan (Faptele Apostolilor 6.15,7.55); de aceea putem să mulțumim permanent lui Dumnezeu și Tatăl pentru darul Lui “inexprimabil” (2 Corinteni 9.15) și anume pentru darul Fiului Său preaiubit și pentru darul Duhului Sfânt (Ioan 4.10). Cine poate cuprinde bogăția acestor daruri dumnezeiești?

De acum înainte Duhul Însuși se roagă cu “suspine negrăite” (Romani 8.26). Duhul care locuiește în cei credincioși produce în inimile noastre rugăciuni “după voia lui Dumnezeu”, mijlociri pentru “sfinți” (Romani 8.27). Bogățiile inexprimabile ale unui Dumnezeu trinitar ne stau așadar aici pe pământ la dispoziție!

5. CU IOAN ÎN PARADIS

“Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22.14).

Fericirea de a intra în cetatea sfântă

Aceasta este ultima dintre toate “urările de fericire din cartea Apocalipsa” (în total sunt șapte în această carte). Această urare de fericire este în legătură cu Noul Ierusalim, capitala cerească a Împărăției păcii. Este fericirea de a intra în aceasta (compară cu Evrei 12.22-24). Vedem aici că este o condiție importantă pentru a intra în cetate – spălarea hainelor – și observăm dreptul de cetățean al cetății cerești care este cuprins aici. Este vorba în primul rând de dreptul de a savura din pomul vieții și în al doilea rând de a intra prin porțile cetății. Amândouă aceste privilegii ne sunt acordate prin credință: a avea parte cu Hristos și de a locui în cetatea lui Dumnezeu intrând pe porți și anume în Adunarea glorificată. Apoi vedem și reversul cu privire la ceilalți: care sunt afară. Contrastul este izbitor *“Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciunea și trăiește în minciună”* (Apocalipsa 22.15). Sfințenia lui Dumnezeu obligă această excludere, acest afară. Există un “înăuntru” și “afară” deslușit și acest lucru are un caracter definitiv. Această exprimare amintește de ceea ce scrie Pavel referitor la limitarea Adunării lui Dumnezeu aici pe pământ (1 Corinteni 5.12-13).

În cartea Neemia găsim un pasaj unde poporul binecuvânta pe toți bărbații care voiau să locuiască de bună voie în Ierusalim căci cetatea era mare dar numărul locuitorilor era mic (Neemia 7.4; 11.1-2). În Ierusalimul ceresc situația este total alta. Timpul, decizia luată de a locui acolo a trecut. Este de asemenea o mulțime care nu se poate număra, care va locui cetatea. Deasupra tuturor este Domnul care este aici lăudat. El personal este Cel care vorbește în acest verset și anume de la Apocalipsa 22.6. Aceste “urări de fericire” din acest capitol sunt exprimate de El Însuși.

Condiția pentru a putea primi cetățenia în Sionul ceresc este spălarea hainelor noastre. Aceasta vorbește de curățirea prin sângele lui Hristos și despre transformarea totală a felului nostru de umblare care este urmarea corespunzătoare. În exprimarea laudei din Apocalipsa capitolul 1 citim că El ne-a mântuit prin sângele Lui de păcatele noastre (Apoc.1.5). Unele manuscrise citează aici că El ne-a spălat în sângele Lui de păcatele noastre. În primul rând este vorba de mijlocul (sângele) pentru curățarea noastră care a fost necesar; în ultimul rând de prețul care a trebuit plătit pentru mântuirea noastră. A fost necesar sângele lui Hristos pentru ca să ne răscumpere (așa cum este confirmat și în Apocalipsa 5.9), dar totodată să ne spele și să ne curățească.

Despre credincioșii care vin din necazul cel mare se spune: *“...Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”* (Apocalipsa 7.14). Așadar ei își spală chiar hainele lor pentru ca ele să fie albite în sângele Mielului. Aceasta subliniază responsabilitatea noastră proprie prin recunoașterea vinei și printr-o stare de judecată de sine să ne apropiem de Dumnezeu dar și cu o credință sinceră de mijlocul de salvare pe care ni l-a oferit Dumnezeu. Un alt mijloc de curățire și de iertare a păcatelor nu există: *“sângele lui Isus Hristos Fiul Lui ne curățește de orice păcat”* (1 Ioan 1-7). Paragraful din Apocalipsa 22 folosește de asemenea această formă activă: *“Ferice de cei ce își spală hainele...”* (Apocalipsa 22.14).

CONSECINȚA CURĂȚIRII NOASTRE

Spălarea hainelor are două urmări: curățirea prin sângele Mielului ne dă dreptul în primul rând la viața eternă (și anume mâncând din pomul vieții) și în al doilea rând dreptul la intrarea în Noul Ierusalim. Noi primim astfel putere deplină sau dreptul de a ne hrăni din pomul vieții precum și privilegiul de a intra pe poarta cetății. Celor necredincioși le este interzis sau nu le sunt acceptate aceste două privilegii (Apocalipsa 22.19). În viziunea cetății sfinte care este prezentată aici lucrurile sunt descrise clar. Era privilegiul apostolului Ioan de a fi răpit în cer și în final să vadă soția Mielului – Ierusalimul ceresc -, în toată splendoarea frumuseții ei (Apocalipsa 4.1-2; 21.9; 22.5). Cerul s-a deschis pentru el și el a urcat acolo – în extazul duhului – aceasta înseamnă “în duh” – și a văzut un tron în cer. Acest tron vorbește despre guvernarea dreaptă a lui Dumnezeu și despre domnia Mielului.

La sfârșitul cărții Apocalipsa se arată că tronul este și *izvorul fericirii și al binecuvântării*. Din tronul lui Dumnezeu și al Mielului izvorăște fluviul apei vieții și în mijlocul cetății, pe strada cetății și pe cele două laturi ale fluviului este pomul vieții care în fiecare lună are rod și frunzele pomului sunt pentru vindecarea națiunilor.

Limbajul folosit pentru a ilustra pomul vieții este preluat din primul capitol al cărții Geneza. Această descriere apare și în promisiunea pentru cel care va birui din Efes (Apocalipsa 2.7). A mânca din roadele pomului vieții este ca și cum ai mânca din pâinea vieții, o ilustrație în a avea părtășie cu Domnul Isus Hristos. Avem permisiunea (ilustrativ vorbind) de a ne hrăni cu El și de a primi adevărata viață din Dumnezeu și de a rămâne în El (vezi Ioan 6).

Imaginea porților cetății prin care vom avea permisiunea să intrăm în cetate este cuprinsă în cartea Isaia. Poarta este locul unde se vorbește bine. Porțile ilustrează intrarea, singura intrare spre cetate. Numai cei *drepti* vor intra prin acestea (compară Isaia 26.2; 60.1-22). Locul nostru ca cetățeni din punct de vedere legal ca și credincioși este înăuntrul zidului sigur al cetății pe care Dumnezeu a pregătit-o. Puterea lui, a acestui zid îi protejează pe ai Săi și astfel vom fi totdeauna cu Domnul și vom fi în preajma tronului lui Dumnezeu și al Mielului pentru a-I servi Lui și pentru a-I aduce închinare, pentru a-L adora. Vei avea și tu parte de această fericire?

POMUL VIEȚII ÎN MIJLOC

Primul lucru pe care Ioan l-a văzut în cer (după ce a fost dus de Duhul acolo) a fost tronul și Cel ce ședea pe tron (Apocalipsa 4.2). Era tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Acesta este Hristos (Apocalipsa 22.1). În Apocalipsa 5.6 Mielul este în mijlocul tronului. Aici în Apocalipsa 22 Ioan vede râul apei vieții strălucind ca cristalul, acel râu care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Mielul este izvorul vieții: viața curge din Domnul Isus ca un râu care înviorează. Hristos este viața noastră (Coloseni 3.4).

Această viziune amintește de râul din templu din Împărăția păcii care urmează să vină, de construcția templului din care va izvorî din locul tronului lui Dumnezeu (Ezechiel 47.1-12). Și alte amănunte din Apocalipsa 22 cuprind lucrul acesta. Realitatea *cerească* care depășește gândirea și cunoștința noastră se va oglindi în binecuvântări *pământești* în timpul Împărăției de o mie de ani.

Pe cele două laturi ale râului dar și în mijlocul străzii cetății sfinte Ioan vede pomul (sau pomii) vieții. Râul și pomii care îl înconjoară este pus aici în legătură cu strada (singular!). În mod vizibil râul curge de-a lungul străzii din aur curat.

Gândind la stradă ne putem gândi la Hristos – drumul sau calea, pentru că Domnul Hristos este Calea. Privind râul gândul ne conduce la curăție, la prospețime ceea ce stă în prim plan. Mielul înjunghiat este izvorul apei vieții, a apei care ne-a curățit, care ne-a dăruit o viață nouă (compară cu Ioan 3.5). Dar strâns în legătură cu aceasta vedem pomul vieții în mijlocul străzii și pe cele două laturi ale râului (Apocalipsa 22.2). Aici este vorba mai mult de viață, această roadă care nu se poate compara cu nimic.

Un pom este în Scriptură deseori simbolul unei puteri omenești puternice pe pământ (vezi de exemplu Daniel 4), însă Hristos este pomul vieții în Ierusalim, în Ierusalimul de sus. El este Prințul puternic al vieții care dăruiește viața cui vrea El (Ioan 5.21; 17.2). Și viața pe care El o dă este *potrivită pentru cer*. Dacă Îl

cunoaștem pe El prin credință avem în El viața eternă și suntem potriviți în mod desăvârșit să putem apărea în prezența lui Dumnezeu.

Hristos este El Însuși viața eternă care a fost la Tatăl și care ne-a fost descoperită (1 Ioan 1.2). El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi la moarte pentru ca să ne poată da viața: viața unei noi ordini, viața care a biruit moartea și prin care se primește cerul. Această viață ne-a fost dăruită prin credința în Numele Lui. Astfel Hristos este Capul unei noi generații de oameni, a devenit Capul unei noi generații de oameni: cum este Cel ceresc așa sunt și cei cerești (1 Corinteni 15.48). În Ierusalimul ceresc vedem acum pomul vieții; pomul cunoștinței binelui și răului nu este amintit nicăieri în ultima carte a Bibliei. Cum a fost plantat pomul vieții în mijlocul grădinii Eden așa este Hristos *punctul central al Paradisului lui Dumnezeu* (Apocalipsa 2.7). Hristos este aici pentru toți centrul binecuvântării, al vieții și al adorării, al închinării. Aici nu mai este păcat, cădere, cuget care să acuze, nici o condamnare, nu este moarte, nu este nici un fel de despărțire de prezența lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a luat asupra Lui toate urmările negative a faptului că omul a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului și astfel El este “pomul vieții” pentru toți; a devenit “pomul vieții” pentru toți care Îi aparțin Lui. Domnul Isus în mijloc, numai Domnul Isus singur!

În orașul sfânt cu străzi de aur curge râul apei vieții. Acolo este lumină minunată cum nu a văzut nimeni, dar gloria este: faptul că *acolo* Îl vedem pe Domnul Isus Hristos.

* * *